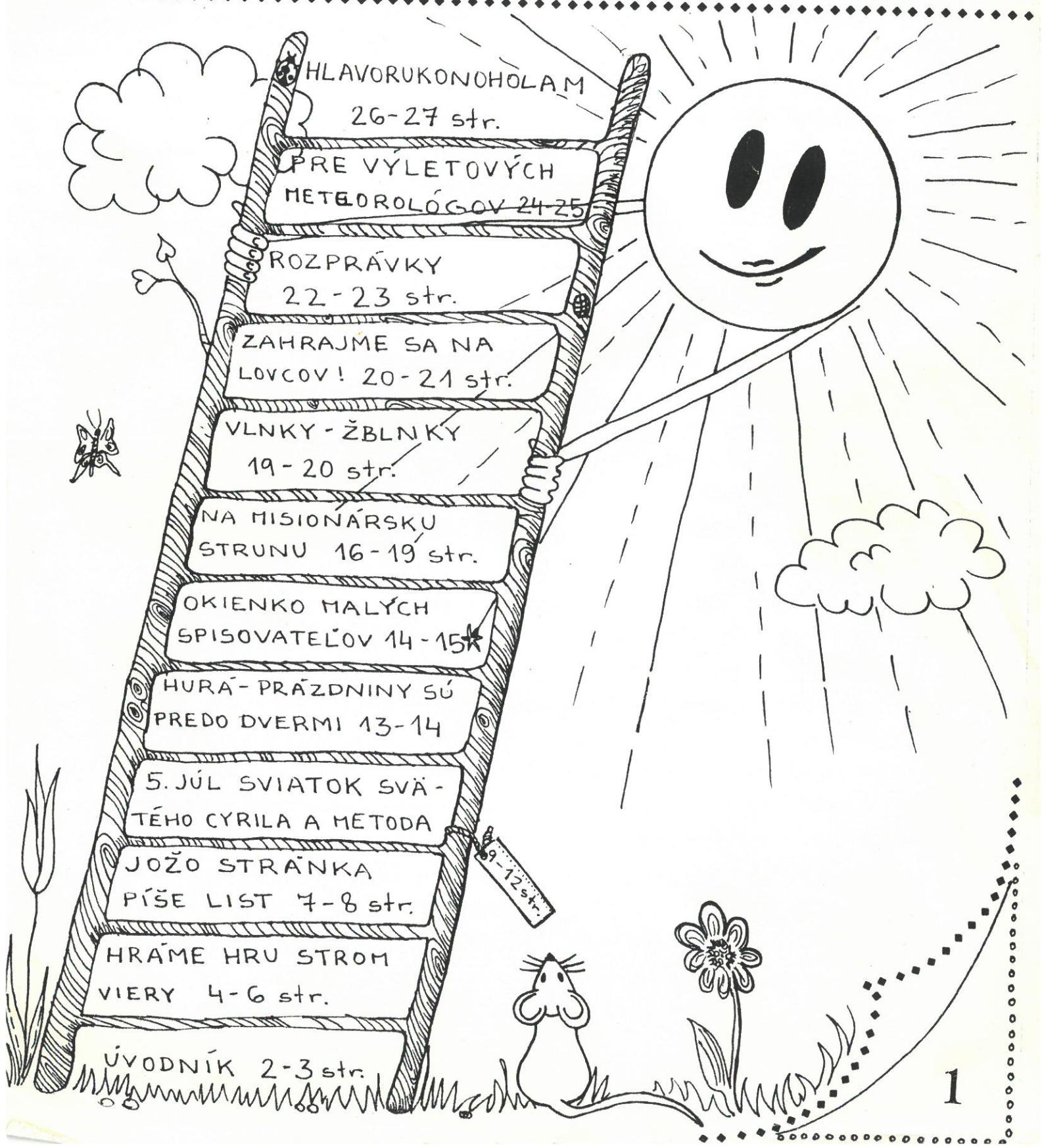
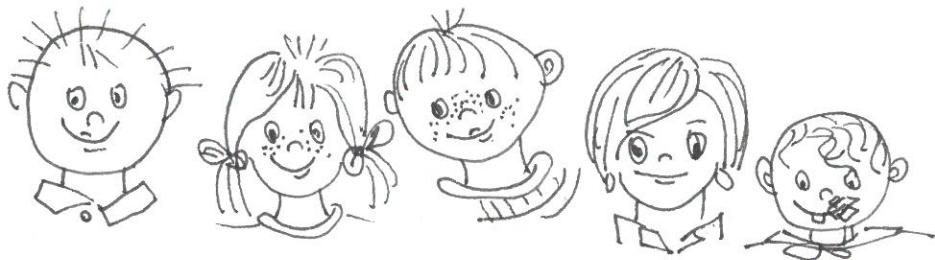




REBRIK





Svet je plný detí. Nezdá sa Ti? Len sa pozri lepšie okolo seba! Všade je plno chlapcov a dievčat. Sú rôzni - veseli a huncútski, menší i vytiahnutí ako stebielka trávy. Radi kreslia, spievajú, čítajú, behajú s vetrom opreteky. No najradšej zo všetkého prežívajú všeličo zaujímavé a dobrodružné v kruhu kamarátov. Po celom Slovensku sa mnohí stretávajú aj preto, aby poznali Toho, ktorý ich má rád.

Chcú rásť, vystupovať stále vyššie a vyššie. Na každom stupienku sa chcú obohatiť o nové vedomosti, nové priateľstvá.

Chceš aj Ty spolu s nimi vykročiť na takú cestu? Váhaš? Bojiš sa, že vystúpiť trošku vyššie je veľmi ťažké? Nemaj strach! Ved som tu ja, REBRÍK, časopis pre Teba.

Predstav si taký obyčajný rebrik. Práve po ňom možno vystupuje maliar, aby mohol namaľovať strop, možno teta v knižnici, aby Ti mohla dať Tvoju obľúbenú knižku, alebo elektrikár, aby mohol vymeniť žiarovku, ktorá bude svietiť pre všetkých. Používajú rebrik, aby sa dostali vyššie a aby tak poslúžili ostatným.

Teraz ma držíš v ruke a ja Ti chcem pomôcť vystupovať stupienok po stupienku bližšie ku kamarátom, novým vedomostiam, k Bohu.

Chcem Ti prinášať správy o tom, čo robia chlapci a dievčatá na celom Slovensku. Prinesiem Ti mnohé pekné príbehy, veselé príhody, hádanky i hlavolamy. Aby Tvoji kamaráti vedeli, čo robíš práve Ty, napiš mi o tom. Môžeš písat o tom, či sa stretávaš s deťmi vo svojom okoli a čo spolu robíte. Či chodíte na výlety, túry, aké hry sa najradšej hrávate. Môže sa stat, že náhodou nemáš takýchto kamarátov, alebo raz neviete, čo robiť, keď ste spolu. A som tu opäť ja, aby som Ti poradil. Možno, že i Ty rád pišeš básničky, veselé príhody, alebo si rád zapíšeš niečo, čo si prežil. Podel sa so svojomi priateľmi a pošli mi tieto svoje dielka!

Som teda tu - Tvoj REBRÍK č.0!

Dal si nám, Pane, tento svet.
Je krásny ako jarný kvet.
Dal si nám z lásky tieto deti,
ktoré sú tiež jak lúčne kvety.
Pripravil si nám slobodu,
požehnaj aj jej úrodu.
Vďaka Ti, Pane Ježišu,
za vznik tohto časopisu.



Už ste na tretej strane časopisu a ešte stále ste sa nedozvedeli, čo vlastne to Hnutie kresťanskej výchovy detí je.

Niekoľko vašich kamarátov, ktorí majú veľmi radi deti, radi sa s nimi stretávajú, hrajú a rozprávajú o zaujímavých veciach, dalo hlavy dokopy a povedali si, že ich je už viac nielen v Bratislave, ale aj na celom Slovensku. Veď na mnohých miestach sa už pekných párov rokov takto stretávali a chodili na výlety. Teraz chcú pohnúť aj ďalších malých i veľkých kamarátov, aby spolu vytvárali priateľstvá, aby aj ostatným detom bolo tak dobre, ako je im. Tak si povedali, že budú hnutím.

Aby ste videli, kde už sa deti takto stretávajú, nakreslili sme vám mapu Slovenska aj s mestami, kde už je toto hnutie rozšírené. Chýba tam vaše mesto alebo dedinka? A aj vy by ste sa spolu chceli takto stretnať? Stačí trošku chcieť, snažiť sa a všetko isto pôjde. Potom nám napište, ako sa vám dari, aby sme aj to vaše mesto či dedinku mohli zakresliť do našej mapy.



Hráme hru STROM VIERY

Od 29. apríla tohto roku začali deti na celom Slovensku hrať katechetickú hru o troch košických mučeníkoch Strom viery. Plnením jednotlivých úloh hry posilňujeme, upevňujeme a dávame vyrásť tomu nášmu, osobnému stromu viery. Veď každý sebazápor, dobrý skutok alebo nová vedomosť o niečom menej znájom nám pomáha rásť a silniť.

Zapojme sa všetci do tejto hry! Ak ste tak ešte neurobili, máte najvyšší čas, pretože hra sa začiatkom prázdnin končí. Kde zohnať úlohy ku hre? V katolických novinách č.17,18,19 sú jednotlivé časti hry podrobne rozpísané. Tiež na každej fare by vám mali poskytnúť úlohy, aby ste si ich mohli odpísat. Držíme vám teda palce do finíšu tejto hry.

O tom, že niektoré deti už túto hru hrajú, sme sa dozvedeli z vašich listov:

Konáre stromu - Náš veľký výlet



V posledný aprílový deň som sa zobudil akosi skoro, hoci som nemusel do školy. Môj prvý pohľad von oknom ma uspokojoil. Neprší, teda výlet sa koná. Keď som sa o hodinu stretol s kamarátmi pred Kalvárskej kostolom, bolo mi jasné, že bude krásny slnečný deň a zažijeme veľa zaujímavého a veselého. Autobus na Zobor sme poriadne naplnili, veď nás bolo takmer tridsať zo všetkých vekových kategórií.

Naša prvá cesta viedla k zrúcanému kláštoru sv. Hypolita, ktorý patril k prvým na Slovensku. Pri zvyškoch starého kostolíka nám Lucia porozprávala historiu tohto miesta od založenia kláštora až po dnes. V škole ma dejepis veľmi nebavi, ale tu som počúval a vôbec ma to nenudilo. Potom nám Karol porozprával o spôsobe života "mlčanlivých" mnichov - kamaldulov, ktorí tu žili až do 18. storočia a navrhol zaujímavú hru - kto vydrží cestou späť podľa vzoru mnichov mlčať aspoň päť minút. A tak sme prechádzali liečebným ústavom v úplnej tichosti. Dalo to sice zabrať, ale obstáli sme všetci.

Na malom cintoríne sme sa pomodlili za otcov misionárov, ktorí sú tu pochovaní. V duchu som si predstavoval daleké kraje, kde tito obetaví ľudia hlásali Božie slovo.

Naša cesta dalej viedla lesom. Všade sa ozýval vesely džavot, akoby sme chceli dohoníť tých päť minút mlčania. Prešli sme popri prameni, z ktorého brával vodu svätý Svorad a už sme stúpali k jaskyni, kde býval. Jaskyňa nebola útulná ani čistá, preto sme ju dali do poriadku, ozdobili kvetmi a zapálili sviečky. Tie nám poslúžili aj pri skúmaní vnútra jaskyne, ktorá mala podľa povesti dĺžku až niekoľko kilometrov. Nám však, najmä tým menším, stačilo i pári metrov. Pred jaskyňou sme si posadali, zaspievali s gitarou a Gabika nám povedala životopis svätého Svorada a jeho činnosť v týchto miestach.

Nad jaskyňou čnie kovový križ, ktorý sem priniesli z veže farského kostola sv. Jakuba. Tam sme sa podákovali Páncovi za krásny deň, za výlet a prosili sme ho o pomoc na ďalšej ceste.

Po duchovnej posile nasledovalo posilnenie tela. Mamičky nás nabalili tak, že niekdajši pustovníci by to nezjedli ani za mesiac. Na ceste cez prírodnú rezerváciu sme stretli uja v uniforme ochrancu prírody. Pochváliл nás, že sa pridŕžame značkovaného chodníka a vysvetlil nám, aké vzácne druhy rastlín tu môžeme nájsť.

Zvyšný čas výletu sme strávili na krásnej lúke hrami s loptou, spevom pri gitare a rozhovormi na rôzne témy. Veími ma zaujali najmä zážitky detí z návštevy Svätého Otca na Slovensku.

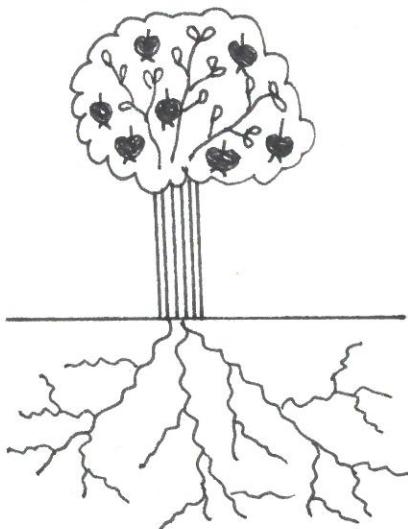
Ked' sme sa mali vrátiť po žltej značke späť k autobusu, akosi sa nikomu nechcelo. No čas bol neúprosný, a tak sme sa o pol hodiny vracali autobusom späť do mesta. Unavení, spokojní a vdační.

(K.z Nitry, 13 rokov)

Návšteva jaskyne Panny Márie na Hlbokej ceste

V stredu, 9. mája bol vojný deň. Dohodli sme sa, že v tento deň necháme vyrásť aspoň jeden list na našom strome - pôjdeme do jaskyne Panny Márie na Hlbokej ceste.

Stretli sme sa hned poobede pri SAV. Prišlo nás osem. Po obvyklej akademickej štvrtodine nikto viac neprišiel, nuž vykročili sme za svojim cieľom. Kráčali sme hore Hlbokou cestou a zbierali sme kvety, aby sme ich mohli položiť k soche Panny Márie. Ked' sme vyšli hore, chvíľu sme si pozerali ďakovné tabuľky a podľa roku sme hľadali najstaršiu z nich. Našli sme tabuľku už z roku 1900.



Potom sme prešli až k jaskyni, kde sme sa pomodlili loretánske litánie, prečítali sme si z knihy Matkino srdce krátku meditáciu a príbeh o jednom z mnohých zázrakov, ktoré sa stali na prihovor Panny Márie. Nakoniec sme si zaspievali niekoľko mariánskych piesní.

Mali sme so sebou aj volejbalovú loptu. Pod Horským parkom sme si našli dobré miesto na hranie. S chutou sme si zahrali volejbal. Bola to napínavá hra. Snažili sme sa, aby nám lopta nepadla. Tak sa nám bez chyby podarilo odbiť až 29-krát.

Ked' sme už od horúčavy a únavy nevládali, napadlo nás, že pôjdeme na zmrzlinu. Veími dobre nám padla.

(Mária z Bratislavы, 13 rokov)

Ako to bolo v septembri 1619

Pri hre Strom viery nás sprevádzajú traja mladi knazi - Štefan Pongrácz, Melichar Grodziecki a Marek Križin. Štefan a Melichar boli duchovnými otcami košických katolíkov, Marek - ostrihomský kanonik - prišiel do Košíc z Trnavy, aby v nedalekej osade - Krásnej nad Hornádom - spravoval na istý čas majetky bývalého benediktinskeho opátstva. Všetci traja položili život za vieru v Košiciach.

Povedzme si niečo o mieste, udalostiach a okolnostiach, v ktorých vydali svedectvo o viere.

V jednej starej historickej knihe sa začína rozprávanie o histórii mesta Košice slovami: "Tam, kde rieka Horná opúšta úzke horské údolie a spomaliuje svoj tok, tam pod svahom tmavých lesov boli už v 12. storočí položené základy mesta Košic." V 12. storočí sa nedá ešte hovoriť o meste. Bola to skôr osada, ktorá sa však rýchle zväčšovala a menila na mesto. Vďaka výhodnej polohe viedli cez Košice obchodné cesty do Ruska, Poľska i Sedmohradiska. Králi udeľovali mestu rôzne výsady a práva. Košice sa tak čoskoro stali slobodným kráľovským mestom. Kto chcel ovládnúť východné Uhorsko, musel najprv dobyť Košice.

Slovensko bolo po stáročia súčasťou rozsiahleho Uhorského kráľovstva. V roku 1526 napadol toto kráľovstvo turecký sultán

Sulejman so svojim vojskom. V bitke pri Moháči rozdrvil napochytre zozbierané uhorské vojsko a otvoril si tak bránu do Uhorska. Chcel úplne ovládnúť kresťanskú Európu. Pre Uhorské královstvo nastalo dlhé obdobie vojnového pustošenia, duchovnej i telesnej biedy. Krajinu sužovali i domáci žoldnieri, boje o majetky a náboženské spory.

Tažká situácia bola i vo východnom Uhorsku. Kronika mesta Košíc opisuje rokovanie medzi mestom a Jurajom Rákoczim, ktorý mesto obliehal a potom aj obsadil. Juraj Rákoczi bol veliteľom časti vojska, ktoré patrilo Gabrielovi Bethlenovi, sedmohradskému kniežaťu. Bethlen síubil v tajnej dohode českej šíachte, že ju podporí v jej povstani proti uhorskému kráľovi. Česká šíachta mu za to síubila, že ho urobi kráľom. Koncom leta 1619 tiahol Bethlen do Viedne. Bál sa však, že spojenie so Sedmohradskom mu počas bojov o Viedeň znemožní gróf Juraj Drugeth z Humenného. Preto poslal proti nemu časť svojho vojska. A práve tomuto vojsku velil Juraj Rákoczi. Jeho úlohou bolo zneškodniť Drugheta. Podobne ako Gabriel Bethlen, aj Juraj Rákoczi vystupoval ako ochranca nekatolíkov. Tak si chceli získať priazeň českej šíachty.

V Košiciach sídlil kapitán s vojskom uhorského kráľa. Kapitán bol súčasne aj veliteľom mesta. Ako zástupca kráľa mal v meste plnú moc. Mali ho preto poslúchať nielen vojaci, ale aj mestská rada a richtár.

2. septembra 1619 sa Rákocziho vojsko utáborilo pod hradbami Košíc. Kapitán mestskej posádky Andrej Doczi vydal rozkaz zatvoriť mestské brány. V meste však boli aj ľudia, ktorí boli na strane Bethlena a Rákocziho. Rokovali s Rákoczim a 4. septembra proti vôlei veliteľa otvorili mestské brány. Vojsko vtiahlo do mesta. Kapitána Docziho uväznili v Levočskom dome, pred ktorý postavili stráž. V dome boli aj traja mladi kňazi, z nich dva jazuiti. Aj tito sa stali väzňami Rákocziho vojakov. Levočský dom "navštívili" vojaci. Tram kňazom robili rozličné "výhodné" ponuky, aby ich primáli zapriest vieri. Marek, Štefan a Melichar si jasne uvedomovali, že v tejto chvíli majú vyznať vieri - možno za cenu života.

V noci zo 6. na 7. septembra prišli vojaci opäť. Mučením chceli kňazov prinútiť zrieť sa katolickej viery. Lenže kňazi nezradili. Vojaci ich usmrtili a hodili do odpadového kanála. Tam zostali ľuďom na výstrahu po celý nasledujúci deň. Chýr o udalosti sa rozniesol po celom meste. Prichádzali odvážne ženy. Povedali o veci manželke richtára a radili sa s ňou, čo robiť. Mŕtvy kňazov v stoke každý videl. Telá, ktoré mali slúžiť na zastrašenie, vzbudzovali úctu a odpor k mučiteľom. Ľudia si uvedomili, že tito traja kňazi sú v nebi. Začali sa k nim modliť a prosiť za seba. Zrodil sa v nich nový duch. Boli to prvé prejavy toho, že smrť troch mučeníkov nebola zbytočná.

Ked členovia mestskej rady videli, s akou úctou sa ľudia zastavujú pri umučených, začali sa báť. Prikázali mestskému katovi, aby telá pochoval. Malo sa to vykonáť tajne a v noci, aby nik nevedel, kde sú pochovani.

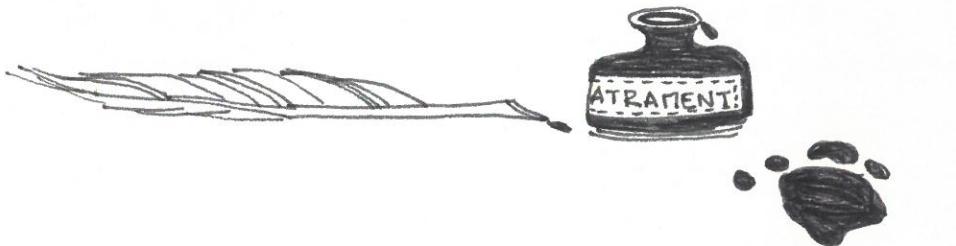
Až o niekoľko mesiacov sa podarilo vypýtať telá kňazov od Gabriela Bethlena a dôstojne ich pochovať. Na mieste, kde boli umučení, sa dnes nachádza sakristia univerzitného kostola premonštrátov. Kostol postavili jezuiti z úcty ku trom mučenikom.

Ostrihomský arcibiskup Peter Pázmány požiadal pápeža, aby vyhlásil Marka, Štefana a Melichara za blahoslavených. Vymenoval komisiu, ktorá všetko preskúmala a vyhotovila potrebné spisy. Pápež Pius X. v roku 1905 vyhlásil troch košických mučeníkov za blahoslavených. Cirkev na Slovensku, v ich rodiskách a ich rehoíná rodina si ich môžu uctievať aj verejne. Aj my môžeme prispiet k tomu, aby si ich už čoskoro mohla uctievať ako svätých celá Cirkev. Ako? Možno i tak, že sa dobre zamyslime nad tým, čo sa to vlastne stalo v septembri onoho roku 1619...



Jožo Stránka píše list

Ahoj, Jano!



Odkedy sme boli spolu na výlete, už veru veľmi väčšiu čas. Viem, že som Ti hľubil čo najskôr napísal, ale akusi som sa doberať k tomu nedostal.

Mimultý týždeň sme boli s Chalánmi a ujom Fierom na výlete na Roháčoch. Čerstvý sme boli na lúre a viac nám v chale už rozprával raujinař a veľmi raujinaře prihody o medvedoch. Ešte teraz mám husin krov, keď si na to ponyším. Predstav si, že takých medvedov si teraz plné Roháče! Tam by som veru do hory nesiel!

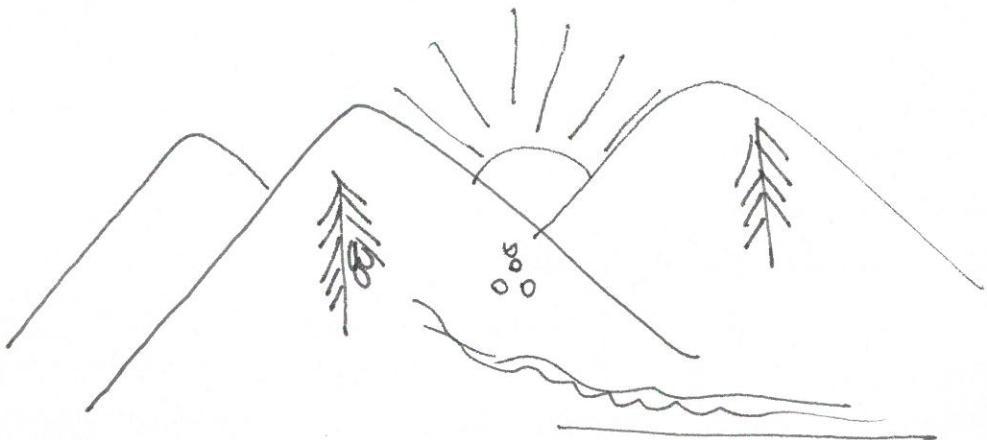
Cestou naspäť som vo vlaku udel vedľa Misiá zo G.C. Číhal akusi knižku. Všimol som si, že aj na Roháčoch ju mal každú ročnú chvíľu v ruke a raujalo číhal. Keď videl môj zvedavý pohľad, ptal mi ju so slovami: "Prečítaj si ju. Kridlo, je to rovnako dobré ako Windou." Oknom sam mu neveril, lebo miso je známy knihomol a okrem telefónneho rozhania číha snáď všetko. To ja raste nie. Ja mám rád hlavne knížky veselé, alebo raujinaři. Ale v domo

pripade mal mišo pláodu. Kniha Sdružený
abu (ak sa toľko volá) je aj napinavá aj
veselá. Okrem toho je aj pravdivá. Tiež sa
tanc o živote súdovočného amerického pre-
sidenta Abraháma Lincolna. Ak by si si
ju chcel požičať, skús isto do knižnice.
Napisal ju Antonín Žbroj a vysla v Ma-
ďaroch leta v edícii KMC v roku 1970.
Spýdaj sa seda tety knihovníčky. Možno ju
tam iste budú mať.

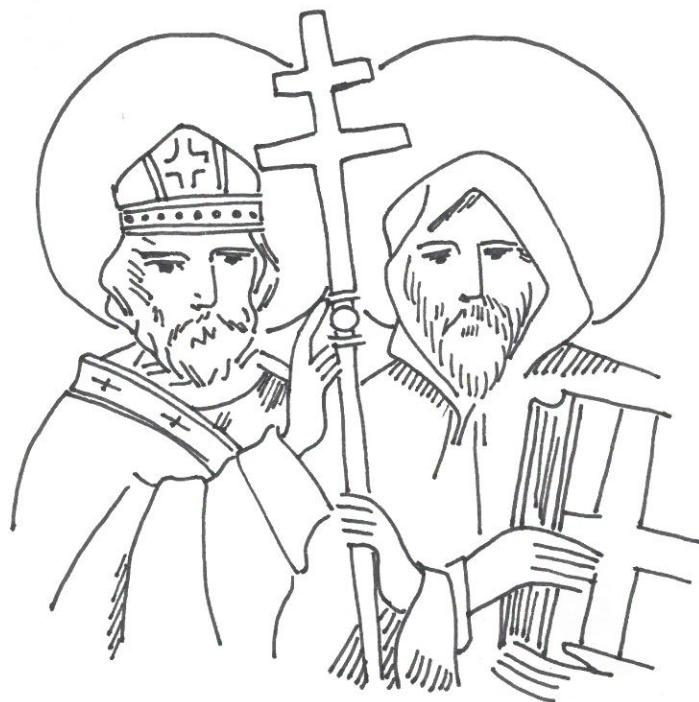
Napiš mi, čo Ty teraz čítas a či je to
dobré. Už sa tešímu na Tvoj list. Okraj
okraj, kam idoš na prázdniny? Ja idem
k batke na Oravu a spom s ujom
Ferom pojedeme na výjdení na Donovaly.
Už som veľmi nevýberlivý, lebo užo Fero
vie väčšu prichýseli napínavý program
plný dobrodržíkov. Však Ti hambudice o
tom napišem.

Pozdravujem všetkých kamarátov

P.S. Nakreslil som Ti aj obrázok
Roháčov. Tu je:



5.júl- sviatok sv. Cyrila a Metoda



Mená svätých bratov Cyrila a Metoda sú vám mnohým iste známe. Boli to slovanski vierozvestcovia, ktorí našim predkom ohlasovali Božie slovo v ich materinskej reči. Ich sviatok slávime 5. júla - na začiatku tak dlho (už od septembra) očakávaných prázdnin. Svojim životom poukazujú na vyššie hodnoty, ktoré dávajú našim všedným dňom hlboký zmysel. Chcú oslovit i vás a pripomenúť vám, aby ste nezabudli na Pána Boha ani v dňoch, keď sa zrejme úprimne a nezištnie tešíte z toho, že si vaši učitelia môžu od vás trochu oddýchnuť. Pozrime sa preto na niektoré udalosti z ich života a pokúsme sa vybadáta, v čom by sme ich mohli dnes nasledovať.

Obaja bratia pochádzali zo Solúna, kde už v prvom storočí bola kresťanská obec, ktorej sv. Pavol napísal dva listy. Metod bol najstarší a Konštantín-Cyril najmladší zo siedmich detí. Dnešnými slovami by sme povedali, že pochádzali z rodiny, ktorá patrila k "smotánke" byzanského cisárstva. Napriek tomu boli rodičia poctívni kresťania, ktorí dali deťom výbornú výchovu. Otec bol vysokým štátnym vojenským úradníkom. Matka pochádzala pravdepodobne zo slovanského rodu. Solúnsku provinciu totiž obývali prevažne Slovania. Obaja bratia vyštudovali a zastávali významné miesta: Metod bol mestodržiteľom provincie a Konštantín sa stal profesorom na vysokej škole v Carihrade. Naskytla sa im životná šanca urobiť skvelú kariéru. Nedali sa však zaslepiť slávou. Obaja po čase svoje postavenia opustili a rozhodli sa žiť pre Pána Boha.

Kým bratia rástli, študovali, modlili sa a pracovali, o niekoľko sto kilometrov severozápadne obrábali zem a obchodovali naši predkovia a snažili sa upevniť svoje postavenie v srdci Európy. V 9. storočí susedili so silnou Franskou rišou, ktorej vládcovia chceli rozšíriť svoju politickú moc aj nad Slovanov. To sa, samozrejme, našim praočtom a pramatkám a kniežatu Rastislavovi nevejmi páčilo. Dokonca aj franskí misionári stáli, popri ohlasovaní evanjelia, v službe mocenskej politiky. Preto Rastislav, keď získal politickú nezávislosť, túžil sa osamostatniť aj cirkevne. Chcel, aby bolo Božie slovo ohlasované ľudu v jeho rodnom jazyku. Poslal teda k Michalovi III., cisárovi Byzanskej riše, do Carihradu posolstvo, aby poslal na Veľkú Moravu vierozvestcov hovoriacich rečou ľudu.

Posolstvo prišlo do Carihradu v roku 862 a v roku 863 prišli na územie Veľkomoravskej riše Cyril a Metod. To, že prišli až v roku 863 a nie hned, nie je preto, že ešte neboli cestovné kancelárie a vybudovaná dopravná siet, ale preto, lebo museli zostaviť

slovanské písmo - hlaholiku a preložiť do staroslovičiny najpotrebnejšie bohoslužobné knihy. Neskôr preložili do tejto reči celý Nový zákon, mnohé žalmy a iné knihy. Týmto položili základy staroslovienskej literatúry. Strediská ich pôsobenia boli Velehrad a Nitra.

Po mnohých útrapách a ľažkostiah, ktoré im zapričinili mnohí závistlivci a neprajníci, sa Cyrilovi a Metodovi podarilo dosiahnuť, že staroslovičina bola schválená ako liturgická reč. To bola na vtedajšie časy bomba! Slovania boli vyzdvihnuti na úroveň vyspelých európskych národov. Svätí Cyril a Metod týmto činom predbehli chod dejín o niekoľko storočí.

A čo dodat na záver? Snáď len to, že sv. Cyril zomrel vo veku 42 rokov v náruči svojho brata. Jeho pozostatky sú uložené v bazilike sv. Klimenta v Ríme. Sv. Metod zomrel vo veku 69 rokov. Nie je zatiaľ známe, kde je pochovaný.

S vďakou a úctou v srdci skúsme ticho, ale o to vrúcnejšie poprosiť: "Svätí Cyril a Metod, orodujte za nás!"

Brod svätych bratov Cyrila a Metoda

Povest o pôvode Brodského, obce na slovensko-moravských hraniciach.

Ked sa svätí apoštoli Cyril a Metod na svojich misionárskych cestách dostali k rieke Morave, bol večer. Kedže nemali sprievodcu, ktorý by ich bezpečne previedol na druhú stranu, usalašili sa na noc aj so sprievodom na tejto strane rieky.

Ked sa zvečera ukázali na oblohe malé hviezdičky, skončili kňazi a ich žiaci cirkevný spev a modlitby, ktoré ani na cestách nezanedbávali. Potom si ľahli. Spalo sa im dobre. Telo unavené dlhou cestou a dennou páľavou rýchlo podiahlo driemotám.

Všetci zaspali. Ani stráž si neurčili. Divej zveri sa nebáli a o zbojníkoch v tom kraji vtedy počuť nebolo.

Nuž driemali, spali, snivali a netušili, nepočuli, ako si rieka v koryte huhle: "Rastiem, pevniem, mohutniem!" Chvíľami utichla, chvíľami sa pustila do hlasného hovoru, ale nik sa o ňu nezaujímal.

Čo minúta, to bola voda vyššie a vyššie. Najprv sa vzdula asi o laket, potom o dva, o tri, o štyri, o päť. A ked sa nafúkla tak, že mohla vyhúknutu z koryta, zasyčala:

"Bola som otrokom, mlyny som hnala, ale už nebudem, uhahá, chachá!"

A v nasledujúcej chvíli, číups, už bola na brehu. A potom ju už ľažko bolo zdržať, ľažko zastaviť, ľažko cestu zahatať. Liezla všade, kam sa dostala. Ba ešte aj na vršky sa driapala. Ak sa jej hned nepodarilo ich dosiahnuť, klesla, no o krátke čas sa znova na ne načahovala.



V divom rozbehu zatúlala sa aj k lúčke, na ktorej spali svätí bratia aj so sprievodom. Zabehla k nim, zavše niektorého aj pohladila, ale nezobudili sa. Vstali len nad samým ránom, vtedy, ked podia zvyku vstávali odbaviť si modlitby, ktoré sa kňazi ráno

modlievajú.

V prvých chvíľach všetci strípli. Nevedeli, skadiaj je tá voda. Ved predošlý deň nepršalo a v noci ich nezobudila nijaká búrka.

No potom si to vysvetlili tak, že dakde v hornatých končinách, ktorými preteká Morava, bola priestrž mračien. A možno ani nie na jednom, ale na viacerých miestach.

"Kam teraz?", pýtali sa druh druha. "Tu ostať nemôžeme, lebo nevieme, či to aj sem nepríde. A keby aj neprišlo, nevieme zase, ako dlho povodeň potrvá. Treba odísť. Lenže kadiaj a ako? Kam len oko dovidí, všade sa valia kalné vody."



Morava bola vtedy široká, veími široká. Len tu a tam vyčnieval z nej aký-taký ostrovček. Ale ako sa dostať naň, keď je medzi nimi obrovská hĺbka? Pustiť sa do prúdov a do virov znamenalo istú smrť.

"Ved už len nejako bude", tišili svätí bratia svojich učeníkov. "I na mori bola búrka a apoštoli boli v horšom položení ako my, a zachránili sa. Pán spal, ale nezaspal. Keď bola núdza najväčšia, vstal, rozkázal vetru a moru a nastalo ticho. Aj nás vyvedie odtiaľto bez úhony."

Kľakli a vrúcne prosili Boha, aby im ukázal cestu na suchú zem.

A voda vystupovala čoraz vyššie a vyššie. Tak bolo, akoby Boh novú zem tvoril z vód, z ich živelnej krásy a bravosti. V tých vodách bol skrytý praveký život Zeme.

V tých vodách sa rodil nový, ozajstný život pomoravského kraja. Jeho korene boli na kopčeku, na ktorom odpočívali svätí apoštoli Cyril a Metod.

V tých vodách zrodil sa život a obyvatelia kraja si prišli sami poň.

Bolo už vari okolo poludnia. Vody stále pribúdalo a povodeň sa zdala bez konca kraja. Keď sa zajatým pútnikom videlo, že ich prúdy na niekoľko dní odrežú od suchej zeme, zjavila sa na obzore loďka a v loďke chlap.

"Priateľko," oslovili ho, "mohli by ste nás dajako vyslobodiť?"

"Hm," zaškeril sa čudák. "Môcť by som mohol, ale neurobím to. Ved by ma Perún razom do týchto besných víni zmietol! Kresťanom nepomáham."

Čím ďalej, tým bolo v jeho slovách viac a viac jedu. Pomaly sa

mu ústa penili ako voda narážajúca na nedaleký vyvalený dub. Vlastne aj on bol ako ten pohanský posvätný strom. I on bol so svojim pohanstvom nahnitý, zútiavený a prud zla, čo mu sršal z nečistého srdca, sa mu penil v ústach.

Po chvíli si však čosi zmyslel a mäkkovo povedal:

"Alebo pomôžem! Počkajte chvíľu, zájdem po plť! Na tú sa vás naraz aj viac vmešti."

A stratil sa za lesíkom na druhej strane Moravy. Lesík bol na briežku. Možno v ňom bola nejaká osada. Pred večerom sa chlap vrátil. A nie sám. Prišlo s ním plno malých lodiek a na loďkách plno chlapov. Ale o plti ani chýru.

"Tak, čo? Chcete prejsť?", pýtal sa apoštolských bratov.

"Radi by sme."

"To môžete aj bez plte", chichotal sa. "Ved vás Boh je mocný! Podte len za nami a prejdete takmer suchou nohou!"

Dal sa späť a ostatné loďky za ním.

"Že sa nebojí, že ho Boh skára!", zhrozili sa niektorí žiaci svätých bratov.

"Prečo?", spýtal sa sv. Metod. "Vari za to, že nám ukazuje cestu?"

A prežehnajúc sa, dal sa s bratom Cyrilom za loďkami. A hia, stal sa zázrak! Nikde nebolo viac vody ako po členky. Ani v koryte nebola rieka hlbšia.

Vpredu išiel svätý Metod, za ním svätý Cyril a potom ostatní členovia sprievodu. A nikomu sa niš nestalo. Vody bolo málo a bola tichá a teplučká, ako býva májová voda.

Ked to pohania videli, zlakli sa. Svätých bratov a ich žiakov mali nie za ludi, ale, nebodaj, za nejakých černokňažníkov. Dali sa pred nimi na útek.

Márne sa však schovávali. Apoštoli ich našli. Prišli do ich osady a poprosili o večeru. Ked sa najedli, začali rozprávať o Kristovi, ktorý chodil nielen po rieke, ale po mori, ba aj apoštolovi Petrovi dal takú moc. A dá ju každému, kto verí v Noho... Ved mohli vidieť...

Dlho rozprávali. Obyvateelia najprv na nich nedôverčivo zazerali, no čím dlhšie ich počúvali, tým ich slovám lepšie rozumeli.

I prijali kresťanstvo a dali sa pokrstiť.

Z vďačnosti a na pamiatku toho, čo sa stalo na Morave, prestáhovali sa na ostrovček, na ktorom povodeň zachytila svätých bratov a založili novú osadu, ktorej dali meno Brodské.

Ich potomci ešte dlhé roky prevádzali pocestných cez rieku po brode, po ktorom prešli svätí bratia Cyril a Metod...



Hurá - prázdniny sú predo dvermi!

Vôbec o tom nepochybujem, ako sa všetci nesmierne tešíte na bližiace sa letné prázdniny. To bude zasa "fajn"!

Poznám deti a viem si predstaviť, ako to bude. Školská taška poletí ešte pred odovzdávaním vysvedčenia pod posteľ, učebnice s veľkou radostou naspať do školy - nech si tam s nimi robia, čo chcú! Všetky ostatné školské pomôcky skončia niekde v zásuvkách, skrinkách a podobne.

Tie šikovnejšie deti ešte pred prázdninami zaželajú svojim školským potrebám "dobrú noc" na dvojmesačný odpočinok. Tým chcem povedať, že veci si po sebe pekne upracú a po prázdninách pred prvým septembrom nemusia hľadať a snoriť, čo kde ponechávali.

Tí trošku menej poriadni, ktorí už majú školy plné zuby, nechajú všetko tak a podľo - kde ľahšie za letnými radovánkami. Div, že vám všetkým srdce z hrude nevyskočí od toľkeho šťastia, že konečne sú tu dvojmesačné prázdniny. To bude "fantázia"! Pôjdete na výlety, na dovolenky s rodičmi, k babičkám a deduškom, priateľom a priateľkám. Hrdí a veseli, s ruksakom na chrbte pôjdete v ústrety dobrodružstvám. V ústrety tomu, o čom sa vám v školskej lavici možno ani nesnívalo.

Dobrodružstvo, to je veru zaujímavá vec. Skúsme sa nad tým zamyslieť:

Napriek stanovanie. Ležíte sladko v malom stane a dlhom nemotornom spacáku, všetci statočne chrápu a fučia, len na teba a kamaráta akosi ešte po celom veselom dni nejdú driemoty. Všade je ticho ako v hrobe, len na ohnisku ešte pukoce zhasinajúce drevo. A v tom veľkom tichu zrazu čosi prebehne, na chvíľu zastane, zasa pobehne a zafuni rovno za stanom pri tvojom uchu. A čo teraz? Čo urobiš?



Skočiš kamarátovi do spacáku. Pri tom si v rýchlosťi roztrhneš tepláky, zvališ na seba ruksak a spolu s kamarádom sa budete tak triast, že roztrasiete aj všetky tyčky na stane? Alebo vyhodíte zo stanu biele tričko ako nahradu za bielu zástavu, že sa vzdávate? Nie? Naozaj nie? No to nie je možné! Vy ste všetci naozaj taki smeli a nebojáčni? Ani Petka-medvedča by ste sa nezíakli, keby ste ho stretli v lese? To nehovorím, aby ste mu bežali v ústrety. Len tak sa pýtam, či by sa vám vlasy dupkom nepostavili. Niekomu sa totiž postavia, aj keď vidí chlpatého chrobáka alebo dážďovku. A vôbec, ako ma môže niečo také napadnúť, že by ste sa báli! Ved vy predsa

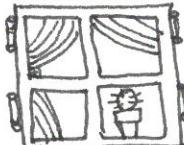
máte bobrika odvahy. A o tom, že sa nebojite, lebo vás ochraňuje Anjel strážny, ani nehovorím. Že ma to nenapadlo skôr?! Taká samozrejmá vec! Odpusťte mi to, ale myslela som si, že vy, čo bývate v mestách, hádam by ste sa trošku aj báli. Ale už ste ma presvedčili, že nie.

Teda vykračujte si hrdo a statočne v ústrety prázdninám a výletom. Nezabudnite však, že idete v prvom rade do prírody. Pozorne si všetko všimajte! Staňte sa statočnými ctiteľmi tejto krásnej prírody. Budte hrdi na tú krásu a nežnosť, ktorú sme dostali a nedovolte, aby jej niekto ubližoval. Bobrici majú radi len čistú prírodu! Preto sa o ňu všetci s láskou starajme.

Na záver prajem všetkým školákom ešte veľa súl do ukončenia školského roku, a potom s radostou v srdci a ruksakom na pleciach vykročíme do našich hôr a dolín, lúk a lesov. Budeme sa spolu tešiť prázdninám, budeme sa tešiť novým dobrodružstvám v nádhernej prírode.

(kl)

Okienko malých spisovateľov



Mili kamaráti,

už ste iste držali v ruke pero, pred sebou ste mali papier a písali ste. Niektorí úlohu (tú snáď všetci), niektorí list a podaktori možno aj básničku, rozprávku, zaujímavý príbeh alebo hádanku. Možno ste sa už aj chystali napísat veľký dobrodružný román plný napäťia alebo krásnych opisov prírody.

Pre vás všetkých tu máme veľkú príležitosť. V našom časopise s radostou uverejníme vaše prvé spisovateľské pokusy. Neváhajte preto chytťte pero poriadne do ruky a pište, pište, pište... No a potom nám to pošlite!

Ako vidíte, nie je to také komplikované. Treba preto začať - každý spisovateľ raz začína!

Do našej redakcie prišli už aj prvé príspevky. Dnes vám prinášame rozprávku o Tomíkovi a Helenke.



Rozprávka o Tomíkovi a Helenke



V jednom chudobnom domčeku bývali chlapček a dievčatko. Chlapec sa volal Tomík a dievča Helenka. Ale oni sa navzájom nazývali Tomi a Heli.

Raz sa rozhodli, že sa pôjdu zahrať na ich obľúbenú lúku, ktorú volali Vilia lúka, pretože tam v noci pri splne mesiaca tancovali víly. Keď ta prišli, niečo začuli. Helenka podišla dopredu. Tu dačo zbadala vedľa krika. Bola to vília, krásna pani. Mala oblečené biele rúcho a biely hodvábny závoj, celý mokrý od sýz. Keď sa jej opýtala, čo sa jej stalo, hned povedala, že kráľ pavučín jej vzal deti - chlapca a dievča.

Prišiel aj Tomík. Opýtali sa, či vie cestu a ona im ju s neistotou, ale aj s obavami ukázala. Najprv im však dala čarowný prsteň. Po dlhom putovaní prišli k lesu. Bolo tam plno, plno pavučín. Predierali sa

stále ďalej a ďalej. Napo kon prišli k jaskyni. Keď nabrali trochu odvahy a zaklopali, vyšiel obor, ktorý bol celý odetý do pavučiny. Hromovým hlasom povedal:

- Čo chcete ľudkovia?

Tomík povedal:

- Chceme, aby si s nami zápasil. Ak vyhraš, môžeš si niečo pýtať od nás, ale ak nie, pýtať si budeme my.

Obor pristal. Zápas sa mal uskutočniť skoro ráno.

Na druhý deň im vila pomohla a zmenšila ich, ako si priali. Potom sa skryli v tráve. Keď prišiel obor, Tomík a Helenka vyšli. Obor sa začal smiať:

- Chi-chi-chi! Taki malí a chcete zápasit?

No oni mali plán. Helenka vyšla obrovi pod pazuchy a začala ho štekliť. On sa ešte viac smial, až bol slabý ako mravec. Vtedy prišiel rad na Tomího. Zakrútil prsteňom a bola tam vila. Tá spravila "čáry-máry" a bolo po obrovi.

Potom si vila odviedla svoje deti. Tomíkovi sa zapáčilo dievča a Helenke chlapec. Keď to vila videla, dovolila im, aby sa vzali, lebo bola šťastná, že má opäť svoje deti.

(Eva, 10 rokov)



Svoje prispevky i nápady môžete posielat na adresu redakcie.



na misionársku strunu

A
G
E
R
A
K
T
R
O
C
H
E
S
K
A
R
B
C

Nepremeškali sme príležitosť a za vás všetkých sme sa stretli v Bratislave s otcom Suchánom, ktorý pracuje ako misionár v Japonsku. Na Slovensku je teraz na návštive. Otec Suchán je salezián a svoj život zasvätil práci v misiách. Položili sme mu niekoľko otázok.

- Ako ste sa stali misionárom v Japonsku?

Už ako chlapec som číhal rozličné časopisy. Najviac ma zaujimali Hlasy z misií a Mládež a misie. Príbehy, ktoré pisal otec Figura z Japonska, ma zaujimali najviac. O Japonsku sa veľa hovorilo počas vojny, najmä keď na Hirošimu a Nagasaki zhodili atómovú bombu. Srdce ma stále viac tiahalo do Japonska.

Po vojne som vstúpil k saleziánom, no v apríli 1950 som sa po "zrušení" reholi dostal do koncentračného tábora v Podolinci. Aj mňa nútili, aby som podpísal, že dobrovoľne opúšťam svoju reholu a pridávam sa k "budovaniu socializmu". Samozrejme, že nik z nás niečo také nepodpisal. Niektorým - medzi nimi aj mne - sa podarilo utiecť. Dva týždne som sa skrýval u priateľov, potom som cestoval tajne a v noci, bez dokladov, len s ružencom v ruke do Šaština. Tam sa nás stretlo šestnásť. Poobede sme šli do lesika ku rieke Morave. Tam sme zostali až do večera. Polovicu rieky sme chceli prebodiť, zvyšok sme mali preplávať. Všetko prebiehalo v noci. Mali sme gumený čln, v ktorom sme mali batožinu a prezlečenie. No pretrhol sa povraz i čln sa prepichol, a tak sa naša batožina ocitla vo vode. Bol október, zima a tma. Tri hodiny sme boli vo vode. Kričali sme o pomoc. Vtedy som sa naučil modliť. Nakoniec sa nám vďaka dobrým plavcom predsa len podarilo dostať sa na druhú stranu. Čakali sme znova do večera. Potom sme šli do Viedne. Od ôsmej hodiny večer až do piatej hodiny ráno sme šli pešo cez Alpy do Talianska.

V Taliansku som študoval tri a pol roka. V srdci som mal stále tú istú túžbu po misiách v Japonsku. Po skončení štúdia sa ma predstavený opýtal, či nechcem istť na misie do Japonska. Viete si predstaviť, ako mi srdce radostne podskočilo!

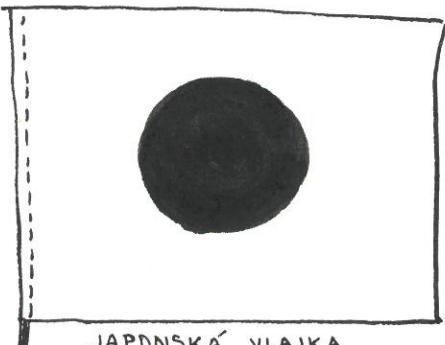
- Môžete nám priblížiť dejiny kresťanstva v Japonsku?

Prvý misionár v Japonsku bol sv. František Xaverský. Prišiel sem v roku 1549. Za 65 rokov sa evanjelium ohlasovalo bez ľahostí. Pokrstených bolo asi 400 tisíc ľudí. Potom nasledovalo veľké prenasledovanie, ktoré trvalo 350 rokov. Všetci misionári boli vyhnani, kresťanov chytali a mučili.



TENTO ZNAK V JAPONČINE ZNAMENÁ
„VODA“.

Nútili ich, aby zapreli vieri. Mnohí to v mukách urobili, no mnohí zostali verní. Poznáme mená 5 tisíc mučeníkov, o ďalších 5 tisícach sa vie, no nepoznáme ich mená. Za svätých bolo vyhlásených 26 mučeníkov z Nagasaki, ďalších 205 je blahoslavených. Teraz prebieha proces blahorečenia 188 mučeníkov. Ja sám pomáham pri tomto procese. Väčšina z blahorečených sú laici. Sú to celé rodiny - otec, matka, deti - i dvoj-trojročné.



JAPONSKÁ VLAJKA

- Kde je Panna Mária? - Je tam, s Ježiškom na rukách - povedali misionári a ukázali na sošku Panny Márie.
- Kde máš manželku? - Nežením sa, sme kňazi. - znala odpoved.
- Kto ťa poslal? - Sv. Otec.

Tieto tri otázky im poradili dať pôvodní misionári, aby zistili, či tí, ktorí im znova prichádzajú ohlasovať evanjelium, sú tej istej viery, ako oni.

Takto sa začala nová etapa evanjelizácie. Cez druhú svetovú vojnu zahynulo v Nagasaki, kde bola najväčšia cirkevná obec, okolo 15 tisíc kresťanov katolíkov. Zničený bol aj kostol. Len soška Panny Márie zostala neporušená.

Potom sa začala tretia etapa šírenia kresťanstva. Dnes je nás toľko, ako bolo v čase ukončenia prvého obdobia - asi 400 tisíc.

- Ako dlho ste sa učili po japonsky?

Učím sa dosiaľ. Päť rokov trvalo, aby som sa dohovoril bez papiera. Gramatika je veľmi jednoduchá. Za dve hodiny by som vám ju vedel vysvetliť. Lenže v Japonsku je všetko naopak! Knižka sa začína od konca, píšu tam sprava doľava, aj slovosled je úplne opačný ako náš. A hlavne - písmo je veľmi ľažké. Japončina je jedna z najľažších rečí. Možno aj preto je to jedno z najľažších misijných území. Po mohamedánoch a židoch je medzi Japoncami najmenej krstov. Na príčine je aj budhizmus, ktorý je tu rozšírený a vžitý tak, ako v Európe kresťanstvo. Tatko sa to "prerába". Spôsob priblíženia je dvojaký - cez inštitúcie a v osobnom kontakte.

Inštitúciami sú škôlky, školy, starobince, sirotince. Škôlky a školy navštěvujú deti bez rozdielu náboženstva. Môžeme aspoň



TOTO ZNAMENÁ „LES“ (LIN)

Počas dlhého prenasledovania sa viera odovzdávala ústnym podaním, bez kňazov. Našli sa knihy, v ktorých mali krestania zapisané modlitby, obrady sobáša, krstu a pohrebu. Všetko si odbavovali sami.

V roku 1885 bola zmenená ústava. Ako prví sem prišli parížski misionári. Chceli objaviť potomkov prvých kresťanov. V Nagasaki postavili kostol. Prichádzali zvedavci, no časom sa objavili aj ľudia, o ktorých neskôr vysvitlo, že sú potomkovia kresťanov spred 350 rokov. Videli misionárov modliť sa v kostole a dali im tri otázky:

Je tam, s Ježiškom na rukách - povedali



nadviazať kontakt s rodičmi. Máme nádej, že druhá, tretia alebo štvrtá generácia bude viac naklonená prijať kresťanstvo. Neponáhľame sa krstíť. Všetci si veľmi vážia činnosť misionárov a Cirkvi. Najmä škôlky, ktoré vedú sestričky, sú veľmi obľúbené a žiadane. Vychováva sa v nich len po katolicky. Rodičia to vedia a žiadajú si to. Dávajú k nám svoje deti preto, že si hovoria, keď aj my nie, ale aspoň naše deti nech majú dobrú výchovu. Napríklad dnes, 25. mája je sviatok Panny Márie Pomocnice kresťanov. Vo všetkých škôlkach bude procesia na počesť Panny Márie. Deti si zoberú sošky, ktoré majú v triedach, ponesú kvety, za nimiž pôjdu rodičia. Mnohí si žiadajú sobáš v katolickom kostole, hoci nie sú pokrstení. Trváme však na tom, aby pred sobášom boli aspoň na štyroch vyučovaniach. A pri sobáši je zase priležitosť povedať niečo, ovplyvniť pribuzných. Biskupi nám to dovolili, aby sa takto mohli šíriť myšlienky kresťanstva.

Pri osobnom kontakte ide najmä o povzbudenie, poskytnutie priležitosti na štúdium, stretnanie sa s ľuďmi.



- Čo najviac zapôsobi na Japoncov, aby prijali kresťanstvo?

Ste to vy. Japonci napodobňujú všetko. Sami majú málo vynálezcov, filozofov. No dokážu napodobňovať, rozvíjať začiaté. Napodobňujú vieru kresťanov v Európe. Ak vy tu vzorne žijete podľa svojej viery, pre nás je to najúčinnejší prostriedok evanjelizácie. Japonci chcú vidieť, že kresťanstvo premieňa život. Všetko, čo sa deje v "kresťanskem svete", je pre nich alebo povzbudením, alebo pohoršením. Ked prídem domov, k nám, budem musieť pravdivo povedať, čo som tu videl, ako žijete. Pri katechéze sú veľmi časté otázky, prečo je v Európe, ktorá je kresťanská, tolko siekt, rozdelenia, svetové vojny... Veľkou pomocou pre Japonsko je aj vaša modlitba.

- Máte v Japonsku oratóriá?

Snažíme sa mať ich. Nie všade sa to dá. Máme ich hlavne tam, kde sa chlapcom môžu venovať naši klerici. Hrajú futbal, baseball. Deti od strednej školy sú veľmi zapriahnuté do učenia. Sú to preteky dostať sa na dobrú vysokú školu. Preťažené sú najmä v období skúšok z ročníka do ročníka. Času na hry majú málo. Aj privábiť ich je niekedy problém. Máme snahu stretávať sa s deťmi mimo školy. Učíme ich angličtinu, doučujeme ich predmety, ktoré im idú slabšie.

Máme napríklad sirotinec, ktorý sme postavili po druhej svetovej vojne. Býva v ňom asi 250 chlapcov. Predtým to bol štýl "kasárne". Na jednej "izbe" bývalo 50-60 chlapcov. Teraz sme ho prestavali. Je to dedinka s kostolom uprostred. Chlapci žijú v domčekoch po 15-17 spolu s jedným saleziánom, vychovávateľom a jednou saleziánskou vychovávatejkou. Majú tu izby, herne, jedáleň, žijú ako v rodine. Je to dielo, ktoré je vzorom pre ostatné sociálne ustanovizne. Na túto prestavbu sme dostali podporu od mesta Tokia.

TU JE ZNAK „LEJAK“

済東

- Ako vyzerá svätá omša v Japonsku?

Slúžime ju po japonsky. Obrady sú tie isté ako u nás. Nekľaká sa, len sa hlboko ukloni pred oltárom. Pri znaku pokoja sa nepodávajú ruky, ale veriaci sa navzájom ukláňajú so zloženými rukami. Japonci dlho nemali vlastné omšové piesne. Spievali naše pesničky, ale po japonsky. No teraz už máme japonský spevnik. Sú v ňom naozaj veími pekné piesne. Pri svätej omši mám tak asie 20 miništrantov. Chlapci v Japonsku radi miništrujú. Majú košielky, ktoré im ušili mamičky - sú trocha modernejšie, ako máte vy.

- Je pravda, že ste učili Japoncov piecť palacinky?

Áno, a veími sa im to páčilo, ako ich vyhadzujem a vo vzduchu otáčam. A keď sme sa stretli Slováci-misionári, vždy sa pri tejto príležitosti robili palacinky.



- Splnili sa vaše túžby a sny o misiách?

Nie všetky, lebo som mal veími romantické predstavy. Ale to, že privádzam ľudi k Bohu, je omnoho krajsie a hlbšie a nahrázza mi to všetky nesplnené romantické predstavy o veíkych dobrodružstvách.

Za všetky deti Vám veími pekne ďakujeme.



Ako každé ráno, aj dnes si slniečko obulo svoje túlavé topánočky. Rezko sa vybral na celodennú púť. Ľavým očkom šibne dojava, pravým doprava. Jeho zrak však pritiahol malý potôčik za dedinou. V tom potôčiku sa hrávajú, chichúňajú a všeličo stvárajú nerozlučné kamarátky vlnky-žblinky. Ich hry nemajú konca-kraja. Teraz práve narážajú na kameň a rezko sa od neho odrážajú. Hrajú sa, ktorá z vlniek sa od kameňa najďalej odraží.

Vlnka-Šmýkalka sa najradšej šmýka po hladkých kameňoch. Práve teraz sa rýchlo ponáhľa do vodného víru. Odtiaľ sa vracia na kameň a šup ho, už sa odrazila. Bol to celkom dobrý výkon. Vlnke-Mútalke, čo rada múti vodu, sa hra veími páči. Len tak výska od radosti. Vlnka-Potápalka sa veími rada potápa, no teraz dala prednosť hre na hladine. Vlnka-Penilka sa teší, keď pri odraze do vody vytvorí veľa peny. Toto zasa hnevá vlnku-Víralku, keď nemôže pre penu roztočiť vodu a vytvoriť vír. Vlnke-Vrtielke sa dari najlepšie. Pár-krát sa zavrtí a dopadne najďalej. Vodnému kameňu sa hra tiež veími páči. Už

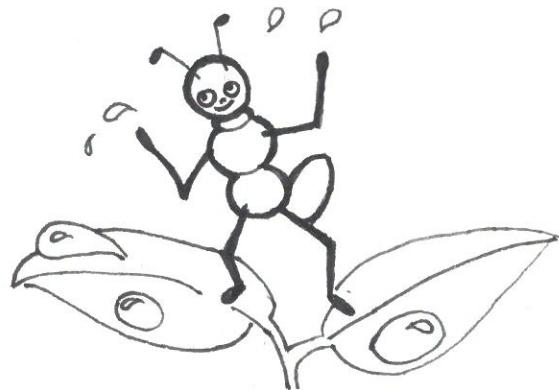
dávno sa tak veselo nepobavili. Teší sa so šantiacimi vlnkami-Žblnkami, ktoré zavítali do ich potôčika. Citi sa príjemne, keď ho vlnky jemne pošteklia po jeho starom kamennom kabáte.

Aj halúzky z blízkej vŕby sa klenia do vody. S úsmevom pozorujú veselé nezbedničky. Veľký lopúch sa namrzene skláňa k vodnej hladine. Je nahnevaný. No keď vlnky aj jeho pohladia a pošteklia, je všetko v poriadku. Starú žabku-Skákalku už dávno nikto nevedel rozosmiať. Naše vlnky-Žblnky to dokázali. Žabuľka sa smeje na celú papuiku. Vlnka-Vrtieľka jej jemne hladí bruško.

Slniečko sa nastačilo čudovať, ako rýchlo sa vlnky-Žblnky skamarátili s obyvateľmi potôčika. Pre svoju veselosť si ich v potôčiku hned každý obľúbil. Ved slniečko vždy tvrdilo, že s úsmevom a radostou sa na svete žije ľahšie a veselšie. A preto s radostou očakávalo zajtrajšok a ďalšie veselosti kamarátok vlniek-Žblniek.

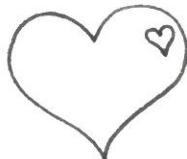
Klop - klop

Klop - klop - klop!
Vyjdi mravček, vyjdi von!
Prišli sme ti zaklopáť,
musíš skoro ráno vstať.
Umy očká v rannej rose,
aj nožičky umy bosé.



Nezábudka

Z veľkej trávy na mňa kuká
malý kvietok nezábudka.
Svojou farbou pripomína
jasné nebo, kde Boh býva.
Nezábudka srdce budí:
"Boh je Láska - nezabudni!"



Zahrajme sa na lovcov!

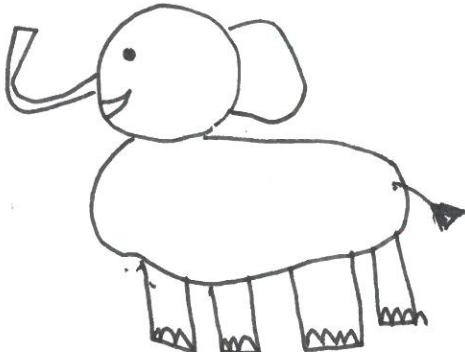
Deti, čo myslite, je tažké uloviť slona? A bol už niekto z vás v tropickom pralese, kde žijú slony? Je to podľa vás veľmi ďaleko? Už tuším, ako sa usmievate pod fúzy a krútite hlavami.

Ale ved to nie je ďaleko! Takým lovcom slona sa môže stať každý z vás. Stačí len trošku zažmúriť oči! Les, do ktorého ste sa vybrali na celkom obyčajný výlet, sa zrazu premení na skutočný prales.

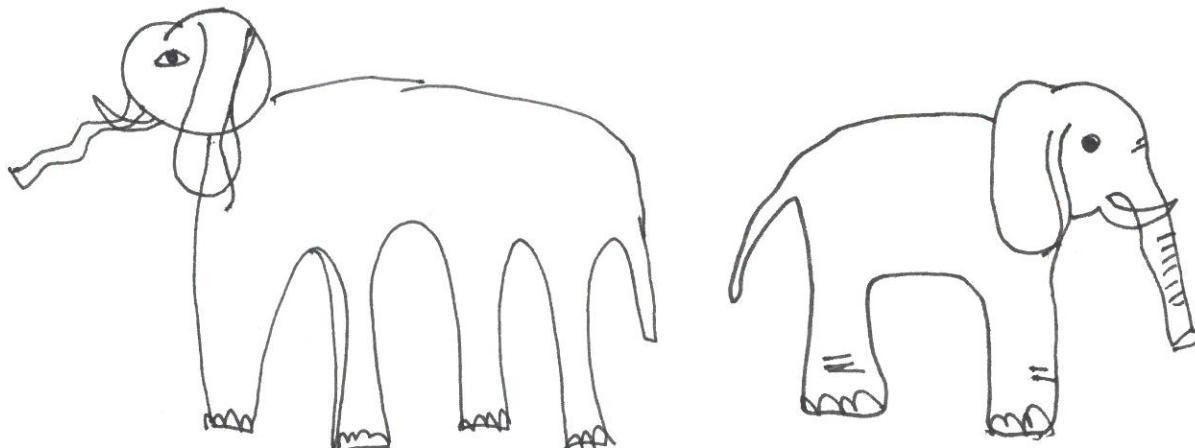


Čo ďalej? Na kus papiera každý nakreslí slona, akého by chcel uloviť. Dobre si svojho slona zapamätajte.

Na kreslenie nepotrebuje ani stôl, ani veľa farbičiek. Stačí, keď si slona nakreslite posediačky na kolene jednou ceruzkou. Napríklad takto:



Toto sú slony z pralesa, ktorých sme ulovili. Potom sme ich odviedli k nám do redakcie, aby sme vám ich mohli v časopise ukázať. že sa slony radi fotografujú, vidite aj z toho, ako sa usmievajú.



Ked už máme slonov hotových, jedno zo starších detí ich rozloží nenápadne po lese. Cestu, kadiaľ sa slony najčastejšie pohybujú, vyznačíme nejakými drobnými kartičkami alebo stužkami. Je to dobré aj preto, aby sme nezablúdili do revíru nejakých tigrov.

Potom sa rozdelíme do malých skupiniek. Najlepšie po dvoch alebo po troch. Osamelý lovec v pralese, to je nebezpečné! Pralesom pôjdeme bystro, ale opatrne, nehlučne, aby sme nevydurili divú zver, ale hlavne nášho slona. Überáme sa len vyznačenou cestou. Každý loví iba svojho slona, iných si nevšímame a zbytočne nedráždime. S uloveným slonom sa ponáhľame do cieľa cesty.

Z lovu môžeme urobiť aj súťaž. Čas meriame stopkami a zapisujeme. Troch najslávnejších lovcov odmeníme pekným obrázkom, alebo nejakou milou drobnosťou, ktorú sme našli v pralese. Ale uznanie patri všetkým. Odmenou pre každého je statočne ulovený slon.

Milé deti, ak sa vám podarí uloviť pekných slonov, môžete nám ich poslať do redakcie aj so svojimi zážitkami. Taký slon sa kludne zmesti i do obálky. V redakcii si s ním už poradíme. Po jednom pudingu sa slon celkom upokoji a dá sa aj vyfotografovať.

LOVU ZDAR!!!



Rozprávka o topánkovej zmrzline

Bol prekrásny deň, taký, aký nemá páru. Bolo teplo a deň začal voňať ako prázniky. Tento deň však bol čímsi iný. Vôbec sa nepodobal ostatným dňom. Napríklad včera bolo vo vzduchu cítiť dačo úžasné. To dačo sa volalo zmrzlina.

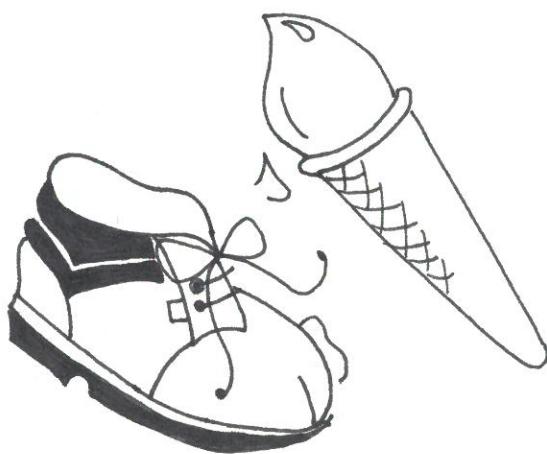


V našom meste sa ukázal zmrzinár, ale vôbec nie taký, ktorí sú na každom rohu. Ten, o ktorom hovoríme, mal čistučký biely oblek. Bielu zásteru a čiapku. To, čo bolo na ňom zaujímavé, bol vozík. Či vlastne bicykel. Či vlastne vozíkobicykel-zmrzinový. Ten neboli biely. Práve naopak. Bol pomaľovaný jasnými farbami a bolo ich tam strašne veľa. Práve toľko bolo aj zmrzliny. Predstavte si len: orieškovú, kakaovú, jahodovú, citrónovú, vanilkovú, punčovú, malinovú, čučoriedkovú, ananásovú, banánovú, kávovú, hrozienkovú, pistáciovú. Boli tam aj zmrzliny s rôznymi čudnými názvami. Ako napríklad tupilínová, zelená s fialovými bodkami, ponožková, ale tá mi názvom pripomínila čaj alebo polievku v tábore.

Všetko vyzeralo veľmi pekne, aj vozík, aj zmrzinár, aj zmrzliny, aj kornútky. Ale predsa bol zmrzinár smutný. Nevedel som prečo, ved kde zastal, utvoril sa dlhý, predlhý rad, ktorému nebolo konca-kraja. Až vtedy, keď som prišiel na rad, som pochopil. Pri všetkých zmrzinách bola tabuľka, na ktorej stálo meno zmrzliny. Len pri jednej chýbal. Bola to zmrzlina, ako každá iná. Bola studená, mala dobrú chut'. Ale keď som na ňu ukázal prstom, zmrzinár ešte viac zosmutnel a bez slova mi ju podal. Rozhodol som sa, že mu musím pomôcť. Ale ako ist' na vec? Pochovil som, že treba nájsť meno pre túto zmrzinu. Ako som tak chodil okolo zmrzinára a vymýšľal som meno pre zmrzinu, ona sama sa vynášla. Našla si celkom nezvyčajné meno. Kvapla mi na topánku a vtedy ma napadlo: "Prečo by sa nemohla zmrzlina volať topánková?"

Postavil som sa znova do dlhého radu. Keď prišlo na mňa, povedal som: "Prosím si dvojitú topánkovú zmrzinu." Zmrzinár sa začudoval a opovedal: "Ja takú zmrzinu nepredávam." "Ale áno, ja som tejto zmrzline práve našiel meno" - povedal som zmrzinárovi a ukázal som na zmrzinu bez mena a moju topánku. Zmrzinár sa šťastne usmial, žmurkol na mňa a povedal: "Napiš o tom."

Tak ti, ujo zmrzinár, pišem, aby si vedel, ako tvoja nová zmrzlina prišla k menu.



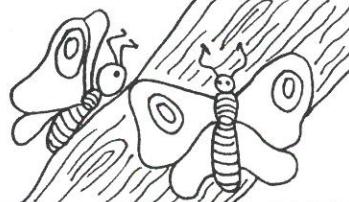
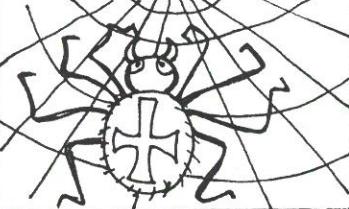
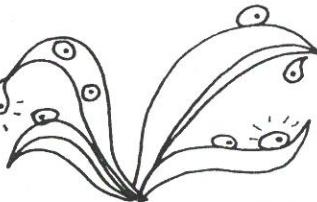
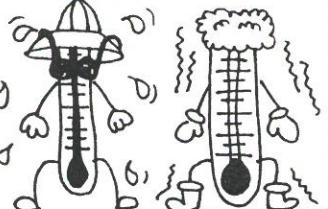
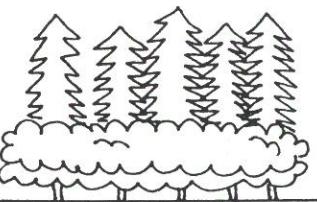
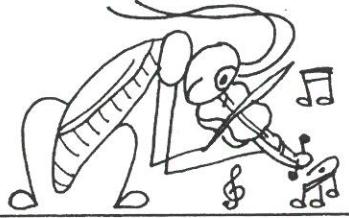
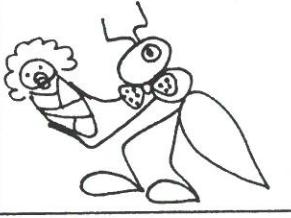
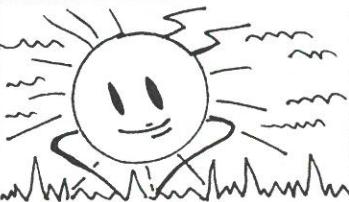
Vymysli rozprávku!



Máte radi rozprávky? Dnes môžete sami jednu napisať. Ponúkame vám obrázok a vy sa vyberte na cesty svojej fantázie do rozprávkovej krajiny. Napište nám rozprávku k tomuto obrázku a pošlite na adresu redakcie. Tie najzaujímavejšie uverejníme.

Pre výletových meteorológov

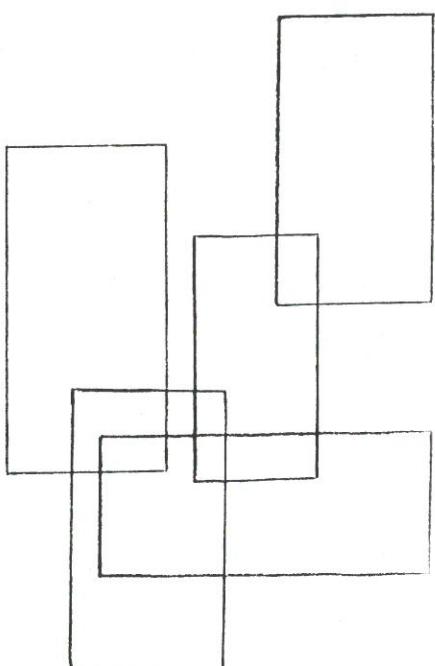
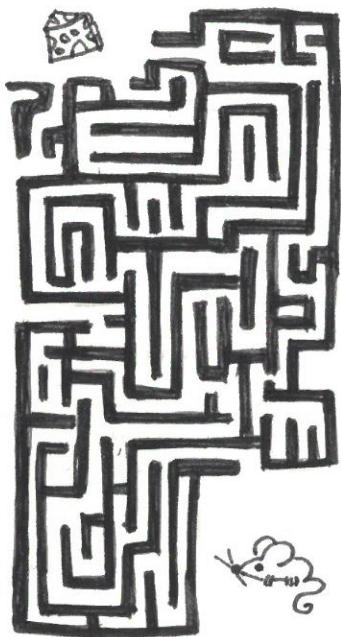
pekné počasie

| | | |
|---|---|---|
|  |  | |
| | <p>vrany lietajú same</p> | |
| |  | |
| | <p>kohút kikiríka v daždi</p> | |
|  |  |  |
| <p>škovráňok spieva nie je ho vidieť</p> | <p>motýle na stromoch</p> | <p>pavúk usilevne tká</p> |
|  |  |  |
| <p>ranná rosa</p> | <p>chladne po západe slnka</p> | <p>vo dne teplo v noci zima</p> |
|  |  |  |
| <p>ráno nízka hmla</p> | <p>vŕškovia a kobylinky</p> | <p>mrvace nosia kukly</p> |
|  |  |  |
| <p>netopiere lietajú pred západom slnka</p> | <p>žaby večer krkajú</p> | <p>pri západe slnka výrazne cervánky</p> |

bude pršať

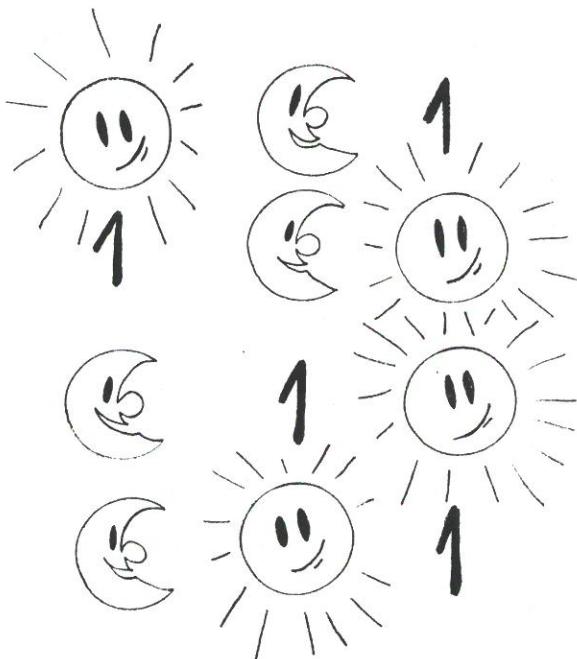
| | | | |
|-----------------------------------|-----------------------------------|------------------------------------|---------------------------|
| <p>bude pršať</p> | <p>lastovičky lietajú nízko</p> | | |
| <p>vrany v kráľoch krákajú</p> | | | |
| <p>pavúk balí siete</p> | <p>dobiedzajú muchy</p> | <p>TÍCHO!</p> | |
| <p>mačky sa čistia</p> | <p>ráno nie je rosa</p> | <p>omla stúpa, dymí sa z lesov</p> | |
| <p>jasné dialky</p> | <p>kruh okolo mesiaca a slnka</p> | <p>dym sa plazí po zemi</p> | |
| <p>ryby sa vyhadzujú nad vodu</p> | <p>vietor k večeru zosilnie</p> | <p>mravci sa v hľadoch vracajú</p> | <p>kvety sa zatvárajú</p> |

HLAVORUKONOHOLAM



Prišla myš k labyrintu a zacitila vôňu syra. Povedala si: "Po syr sa mi oplatí prejst aj strašnú siet múrov."

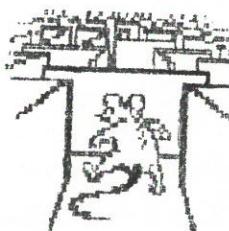
Prosím, pomôžte jej!



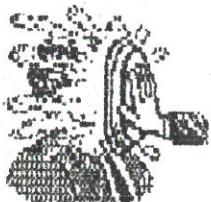
9 9 6

Aké čísla by si dopísal namiesto slniečka a mesiačika?

Ak si myslíš, že na obrázku je päť obdĺžnikov, tak sa myliš.
Skús ich spočítat!



Tri paradajky sa vracajú z túry. Jedna neopatrne prebiehala cez cestu a prešlo ju nákladné auto.
- Aha, pretlak! - vykrikovali posmešnice.



- Prosím Vás, nevideli ste tadiaľto prechádzat kamión plný opíc?
- Nie. A čo, vari ste z neho spadli?

- Polievku naberáte pravou rukou?
- Pravdaže pravou.
- Zaujimavé, normálni ľudia si ju naberajú lyžicou.



Brat a sestra išli do lesa na huby. Brat našiel o 36 hub viac, ako sestra. Cestou domov prosila sestra brata, aby jej dal toľko hub, aby mali obidvaja rovnaký počet. Brat jej prosbe vyhovel. Koľko hub jej dal?



Malý, drobný červík liezol po čerešňovom kmeni a chcel si pochutnať na zrelych plodoch. V noci vyliezol o 4 m vyššie, ale vo dne sa zasa o 2 m zošmykol. Osmu nom konečne dosiahol vrchol. Vydičhol si po tejto túre a začal maškrtiť. Aká vysoká bola čerešňa?

Riešenia pošlite do redakcie.

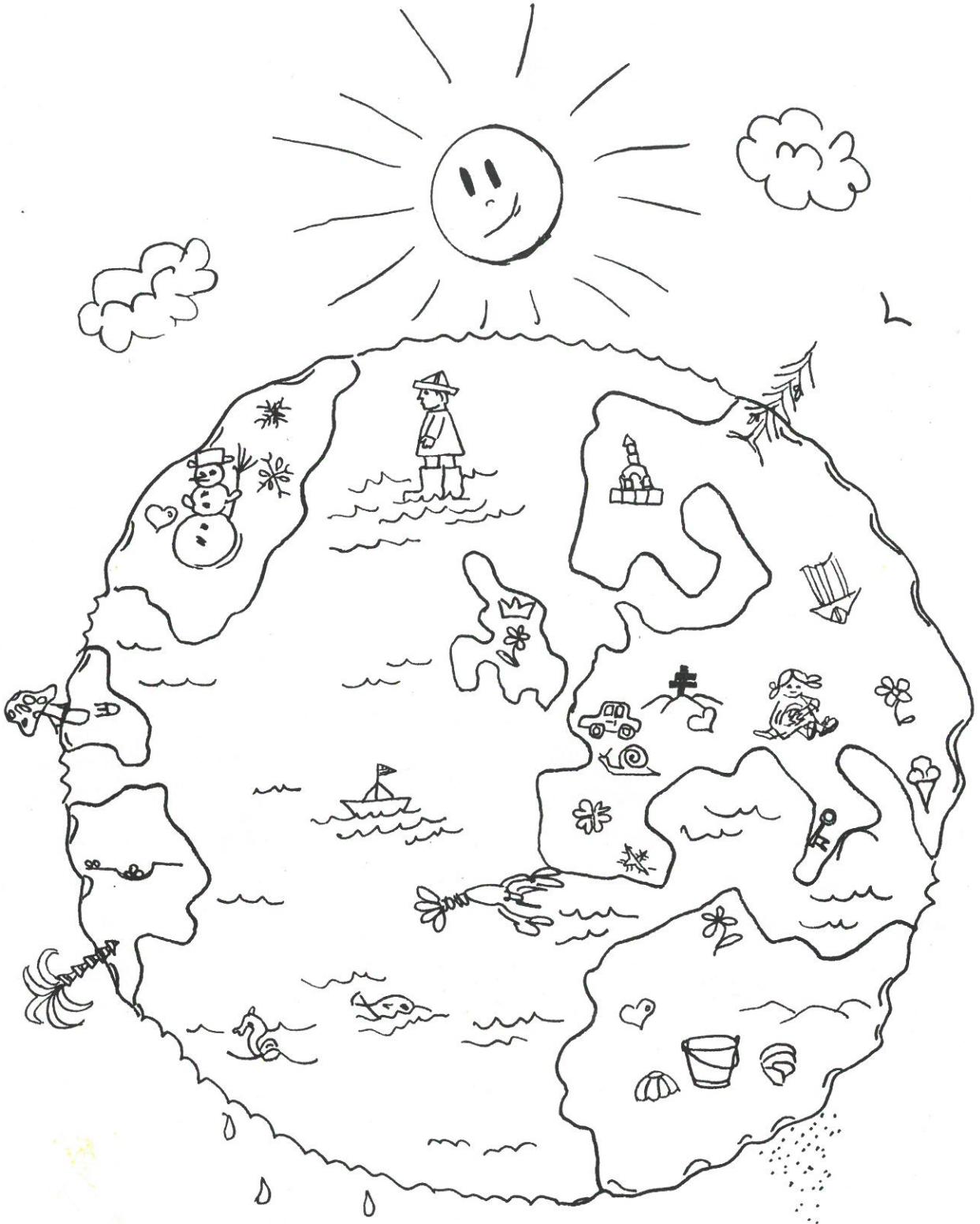


Adresa redakcie:

Katarína Prikrylová
HKVD - práca s deťmi
Žabotova 2
811 04 Bratislava



Nezabudnite pripisať svoje meno, adresu aj vek.



HURÁ PRÁZNÍKY!